

Áttérve mérlegünk számadataira örömmel jelenthetjük, hogy az elért eredmény abba a kellemes helyzetbe hoz bennünket, miszerint a háboru előtti utolsó évek osztalékának magaságához visszatérhessünk.

A rendelkezésünkre álló tiszta nyereség K 126.027.18
javasoljuk, hogy ebből az 1917. évi tiszta nyereség alapul vétele mellett fordítsassék:
a tartalékalap növelésére az alapszabályszerű 5% helyett K 17.000.—
az igazgatóság jutalékára K 14.236.30
a felügyelő-bizottság jutalékára K 3.559.08
6.000 drb. részvény utáni osztalék kifizetésére a K 13 K 78.000.—
jutalmazásokra és jótékony-célra K 7.500.— K 120.295.38
míg a fennmaradó K 5.731.80
új számlára hozandó át.

Sziveskedjenek a bemutatott mérleget és üzleteredmény-számlát jóváhagyni és fenti indítványunkat elfogadni, mely esetben a megállapított osztalék április 2-től fogva intézetünk pénztáránál fog kifizettetni.

Tisztelt Közgyűlés! Azon felfogástól vezéreltetve, hogy a reánk bízott idegen tőkék rendkívüli szaporodása megkívánja saját tőkéinknek az azokkal való helyesebb arányba hozatalát, de különösen áthaiva attól, hogy a bekövetkezendő békekorszak a pénzintézetekkel szemben fokozott igényeket fog támasztani, melyek csak nagy tőkerős vállalatok lesznek képesek kielégíteni, foglalkoznunk kellett azzal a gondolattal, hogy a mi társaságunkat is megfelelően előkészítsük erre a felelősségteljes munkára és feltétlen versenyképességünket biztosítsuk. — Azt hisszük, a legjobb módot választottuk ennek megoldására, amidőn elhatároztuk egyrészt a Szegedi Takaré- és Hitel-Részvénytársasággal való egyesülést, másrészt alaptőkenknek három millió koronára való felemelését.

Eszerint javasoljuk, hogy alapszabályainknak megfelelő megváltoztatása mellett cégünket Szegedi Általános Hitelbankra alakítsuk át, továbbá, hogy jelenleg K 1.200.000 — összegű alaptőkenknek emeljük fel először K 2.200.000 —ra 5000 darab 200 — korona névértékű, részvényeinkkel egyenlő jogosultságu részvény kibocsátása által a Szegedi Takaré- és Hitel R.-T. ugyanannyi és egyenlő névértékű részvényeinek kicserélese céljából. — Utóbbi részvényeknek tulajdonosai darabonként 20 — koronát tartoznak 1918 április 30-ig befizetni a két intézet kimutatott tartalékjaiban fennálló különbözet kiegyenlítésére, mely befizetések az egyesített tartalékalap gyarapítására fognak fordíthatni, úgy hogy utóbbi ezen művelet keresztülvitele és a jelenlegi dotálás után K 600.000 —-ra fog rugni.

Ezen egyesüléssel kapcsolatban a Magyar Általános Takarékpénztár-Részvénytársasággal, mely tekintélyes és előzékenységgel közismert fővárosi intézet már eddig is érdekfőzöset tartott fenn a Szegedi Takaré- és Hitel-Részvénytársasággal, és amellyel mi is mindenkor barátságos és kellemes üzleti viszonyban állottunk, ennek nagyszámu részvénybirtoka által indokolt szorosabb kapcsolatba fogunk lépni társaságunk érdekében szükséges függetlenségünknek kellő megóvása mellett, és nem kételkedünk abban, hogy ezen — terhek nélkül — nekünk értékes előnyöket nyújtó összeköttetés mindket intézetre nevezetű udvósnek és becsesnek fog bizonyulni. — Szükségessé válik ennelfogva igazgatóságunknak és felügyelőbizottságunknak a megbízatás határeleve idejére a javasolt alakulásnak megfelelő kiegészítése.

Javasoljuk továbbá, mentőttassek az előbbiektől K 2.200.000 —-ra felszaporodott alaptőkenknek további felemelése K 3.000.000 —ra 4000 darab a 200 — korona, összesen K 800.000 — névértékű részvénynek kibocsátása által elhatározni és a kibocsátás idejének és feltételeinek megállapítására az igazgatóságot felhatalmazni. — A részvényesek által esetleg át nem vett részvényeknek ugyanolyan feltételek mellett való elhelyezése már most is biztosítva van.

Ily értelemben hozandó határozatainknak teljes keresztülvitelével, azt hisszük, megteremtjük a talajt arra, hogy már eddig is kitűnő hírnévnek örvendő intézetünk egy hatalmas lendülettel piacunk számottevő faktorává váljék és elfoglalja azt a pozíciót, amely nagy kiterjedésű üzletkörünkkel fenntartott élénk és értékes összeköttetéseinél, mindamellett óvatos és előrelátó üzletpolitikánkánál és anyagi erőink helyes elosztásánál fogva bennünket megillet.

Kérjük a magunk valamint a felügyelőbizottság részére a felmentvény megadását.

Szeged, 1918 március hó.

A Szegedi Hitelbank R.-T.
Igazgatósága.

Tőzsde. Budapestről telefonálta tudósítónk: Nyugodt megnyitás után a nagybankok megbízására átmenetileg fellendült a forgalom és sorban javultak az árfolyamok. Magyar Hitel 1257—63, Osztrák Hitel 816—18, Agrár Bank 922—14, Fabank 762—66, Hazai 471—72, Jelzálog 525—31, Leszámitoló 401—404, Magyar Bank 833—35, Általános Köszén 1900—03, Salgótarjáni 962—66, Beocsini 1050—58, Szászvári 748—50, Urikány 424—28, Rimamurányi 947—50, Láng 3680—400, Lipták 235—40, Schlick 434—46, Csáki 403, Közuti 434—40, Városi villamos 328, Államvasut 878—81, Atlantika 1180—90, Gummi 925—35.

Régi világból.

— Szegedi történetek. —

Irta: Csorzy Mihály.

A MÁTYÁSMADÁR.

Ezen üzletek között volt egy, melynek tulajdonosa valamelyik szomszédos tartományból szakadt hozzánk, a törzsgyökeres magyar városba. Hogy idegen voltát valamiképp palástolja, magyar szabásu ruhát és eszimat viselt. Továbbá ezüst ptykéket a bársony-mellényen. Az ember fiatal volt még és igen élénk. Csupa villogás volt a tekintete és tárgyak a mozgatai. Ha nem volt odabent elfoglalva, rendszeren kiült az üzletajtó elébe és hosszú vékony száru pipájából éregette a füstöt. Közben nagyokat köszönt az ösmérsőknek.

Egy napon az a hír támadt föl, hogy a korcsmáros följelentette. No . . . Hát mi véget? Mi történt? Mit művelhetett ez a bekés és törekvő hazafi. Csak talán nem vert meg valakit? . . . Ej, ej, ez nem lehet. Nem is tudna megverni senkit, hiszen ilyen vékony, mint valami kötéltaécs.

A hír nagyon furcsa volt. Sőt több: szílyos. Azt akarta elhitetni az emberekkel, hogy a cingár vendéglős valami marnakereskedőnek a zsebében kotorászott és kivett belőle negyvenezer pengő forintot. Dehát hogyan történhetett ez? A kereskedő kissé kapartozhatott talán. Avagy álmos. Az ám, de mitől! . . . Palinkát ivott-e, vagy mac italt, ami teljessébbszítja az embert, azt ő maga sem tudta teljes bizonyossággal megmondani. Pedig váltig kérdezte az akkori városi kapitány. Akkor meg ezek intéztek a bűnügyeket. És kérdezte is a korcsmárost is, aki, magától értetődik, végekezett, sőt azzal állt elő, hogy ő soha életében nem látta ezt az idegen emóert. A marnakereskedő nagyot nezett erre. Megcsóválta a fejét és csak annyit mondott:

— Szép dolog . . .

A hír azután lassankint elnémult. Nem derült ki semmi bizonyosság. Hataladt az idő és a dolog fölött napirendre tértek az ösmérsők. Mindössze annyi változás állott be a korcsmáros életében, hogy szórakozás után vágyott. Az üzlet nem foglalta le teljesen. Hát vett egy Mátyás-madarat. A Mátyás-madárnak az a tulajdonsága, hogy érthető szavakat

szól ki. Sőt énekel is egy-egy verssort. S ezzel mulattatja a kíváncsi embereket. Ez a madár különösen „okos” jószág volt. Akár óráhórszáig is elbolondozhatott vele az ember. Célját tehát elérte vele a korcsmáros. Szórakozást talált magának. Később annyira megszerette a madarat, hogy többre becstülte mindenkénnél. Nagy dolog az, ha van valami, ami elfeledteti az emberrel a bajt. És ha elűzi a lelkéről a kezdődő borulatot.

Egyezzer azt mondta a cselédleánynak, aki gondozta a madarat:

— Te Annus, úgy vigyázz erre a madárra, mint a szemédfényre.

A leány elmosolyodott.

— Nevetsz? — pattant föl az ember. — Nono, te is addig élsz, míg ez a madár, érteled-e?

A házhoz tartozók közül ketten, kik hallották ezt a beszédet, szintén megmosolyogták a gazdát. Az Annus azonban megdöbbsent. Föl is mondott, hogy elmegy. Nem akar vértannuságot szenvedni egy állatért.

És ime, a véletlennek épen úgy kellett intézni az események sorát, hogy a madár egy reggelre dögölve feküdt a diszes drót-házban. Nem volt abban egy csöpp élet sem. Hogy mi érthette, léghuzam-e, macska, egér vagy más jutott-e hozzá, az kiderítetlen maradt, elég abból annyi, hogy a gazdát szomorú hirrel kellett fogadni Annusnak.

— Megdöglött a Mátyás, tekintetes uram.

A korcsmáros kimeresztette a szemét, azután a kalitkához sietett és mikor látta, hogy nem tréfa, amit a leány mond, böszülten ugrott a halálrémült cselédhez és areul ütötte. A leány megtápolyodott az ütéstől, azután elbukott. A következő percben pedig nagyot sóhajtott és vége volt. Meghalt egy pillanat alatt. Ugy feküdt összegubbaszkodva, mint a lelőtt madár. Különös egy tités volt ez. Más esetben megszédül az ember és föléscmél. Itt ez nem történt. Alkalmasint azért, mert kemény tárggyal: köves, nagy aranygyűrűvel vakszemen érthette az ütés.

Hónapok teltek el ezután.

A korcsmáros egy éjfélen fölriad az álmából. És hallja a Mátyás-madár szavát. Elessrikéselő hangon azt mondja:

— Betyár! . . .

Hát ez szavajárása volt. Sokszor mondta a vendégnek, aki a kalitkája elé állt és ingerkedett vele. A másik éjszaka megint fölriadt a gazda. Újra hallja a madár szavát. És most nem egyszer, hanem sokszor mondja: betyár, betyár! Tovább két óra hosszánál. Akkor elgyötörte a kimerülés az embert és elnémitotta a madár hangját az álmom. A következő éjjelek már kínosabbak voltak. Mintha egy lágy kéz érintette volna meg és mikor fölébredt, azt mondta:

— Itt vagyok.

(Folyt. köv.)

MOZI.

AZ ERŐSÍTŐ SZERZŐK MŰSORA:
Szerdán és esütőrkön: „A demon.” Dráma 3 részben és a „Képviselő ur.” Vigjáték 2 felvonásban.
Péntek-tel-vasárnapig: „Tűzpróba.” Dráma 4 felvonásban, a főszerepben. Dr. Torday Ottó, Matyasovszky Ilona, Boja Juci és Péchy Erzsé.
Hétfőn és kedden, március 25-én és 26-án: „Az igazságtörő éjszakája.” (Stuart Webbs kalandja.) Detektívdráma 4 részben.

A VASKI MŰSORA:

Vasárnap, márc. 24-én: „A vaski.” Detektívdráma részben.
Hétfőn, márc. 25-én: „A fekete álar.” Dráma 3 felv.

AZ APOLLO MŰSORA:

Vasárnap, márc. 24-én: „Az asszony kirneve.”
Hétfőn, 25-én: „A mérgegyűrn.” Dráma 4 felvonásban.

Felvezető szerkesztő: Pasztor József.

Kiadófeladottos: Várnay L.